

תמרורים

מונה . למנכ"ל התעשייה הצבאית, במקומו של יצחק עירוני שמונה למנכ"ל משרד הביטחון, **מילכה שור** (52) שעלה לארץ מרוסיה ב-1938, סיים את לימודיו כמהנדס בטכניון בחיפה ב-1944 והחל את פעילותו בתע"ש לפני 28 שנים. ב-1949 מונה למנהל אחד ממפעלי תע"ש ואחר מונה למנהלה של קבוצת המפעלים הכימיים של התעשייה הצבאית. ב-1959 זכה בפרס ביטחון ישראל וב-1967 מונה לסגן מנכ"ל תע"ש.

נבחר . לחבר מועצת המנהלים של האיגוד הבינלאומי לפירסום שנתכנס ב-מינכן, הפירסומאי הישראלי **אליהו טל**

אליהו טל
פירסום וטליון

שהוא הישראלי הראשון שנבחר לגוף זה. טל נבחר גם לאחד מצוות של שישה מומחים בינלאומיים לתקשורת שמטרתו לקדם את הפירסום והשיווק בארצות מתיפתחות.

זכה . בפרס השנתי של האקדמיה הבינלאומית למדעים קואנטיים, פרופסור יהושע יורטנר (35) המכהן כראש החוג לכימיה באוניברסיטת תל-אביב. עלה לארץ מגאליציה המערבית בהיותו בן שש, סיים בית-ספר תיכון בתל-אביב ואת האוניברסיטה העברית בירושלים, זכה ב-1960 בתואר דוקטור, נימנה על סגל המרצים באוניברסיטת ירושלים וכיהן שנתיים כפרופסור באוניברסיטת שיקאגו. חזר משם ב-1965 והצטרף לסגל ההוראה באוניברסיטת תל-אביב בה כיהן כסגן רקטור. משמש כמדען הראשי של משרד התיקשורת ונימנה עם חברי המועצה להשכלה גבוהה.

נחוג . יום-הולדתו ה-29 של הצימונאי **אהוד מנור**, יליד תל-אביב,

מנור

בוגר האוניברסיטה העברית בירושלים במקצועות ספרות ואנגלית, למד ארבע שנים קומוני קציה בארה"ב, תירגם לעברית את שיעור ואת גבירתי הנאווה, מגיש תוכנית בקול ישראל, הוציאה ב-דרגה . לדרגת ניצב-מישנה, ראש לשכת המפכ"ל ודובר משטרת ישראל **מרדכי תבור** (47) שנולד בפתח-תקווה, שירת בהגנה, התגייס ב-1943 למשטרת הישובים העבריים ובמלחמת השיחור גויס לצה"ל ושירת מספר שנים בצבא הקבע. עם יסוד משמר הגבול ב-1953 עבר לשירת בו ב-10 שנים ואחר עבר לתפקידים אחרים במשטרה כשהוא מסיים בזמן זה את לימודיו במדעי החברה, כלכלה וסוציולוגיה בהם קיבל תואר ב.א. לפני שנתיים מונה לתפקידו הנוכחי.

נפטר . בתל-אביב, בגיל 48 מהתקף-לב, חודש ימים לפני שהיה צריך לעבור ניתוח לב פתוח, עורך לארץ על המשמר, הוותן, **בצלאל לב**, שהיה חבר קיבוץ גן-שמואל.

נפטר . בחיפה, בגיל 77, מי שהיה בשנים 1922-1927 המזכיר הראשון של מועצת פועלי חיפה עו"ד **דוד כהן** שהיה ממייסדי החלוץ ברוסיה. עלה לארץ ב-1920 והשתתף בוועידת היסוד של ההסתדרות. היה ממייסדי קריית-חיים והחל

האשה טוענת:

ילדי שייך לידי המוסלמי

המאהב

במשך שבועה ילדים, לא היה כל ויכוח בין צאלה הנגלי (48) ואשתו מרים (33) בשאלה אחת לפחות: שניהם הסכימו כי כל השבעה הינם ילדיהם שלהם. הוויכוח פרץ רק בקשר לילד השמיני, דויד, שהוא כיום בן 16 חודש. היה זה ויכוח נדיר — והפוך מוויכוחים מקובלים, במקרים דומים: צאלה טען שהתינוק הוא בנו שלו — ואילו אשתו טענה שלא דוברים ולא יער: הילד שייך לי מאהבה הערבי, מוסטאפה פדאני, גם מוסטאפה (33), חושב טיבה, הצטרף לוויכוח — וגם כן בצד הלא-מקובל: הוא הודה באבהותו על דויד, ביקש את הילד לילדי.

ברקאי עורך-הדין אהרון ברקאי, קאי, שלעזרתו פנתה האשה כדי לקבל גט מבעלה — על מנת שתוכל להינשא למאהבה שהוא מוסלמי.

אם השמונה מרים הנגלי, שנישאה לי צאלה בגיל 15, ילדה לו שבעייה — וילדו השמיני, לדבריה, הוא ממאהבה.

האשה

היו לו בחורות יהודיות, אבל הוא רק שיחק איתן. רק ממני הוא רצה ילד. אלא שבינתיים, חזר בעלה של מרים והחל לוחץ עליה לחזור הביתה — למרות הריגה. ואולי בגלל, "חשבתי על עתידו של התינוק שייוולד", מסבירה מרים. "וחזרתי לגור עם צאלה. גט לא הצלחתי לקבל ממנו, ולכן לא יכולתי להתחתן עם מוסטאפה. כשהתינוק נולד, צאלה רשם אותו על שמו. אך המריבות בינינו נמשכו כמו מקודם.

אחרי הלידה, שלח לי מוסטאפה הור דעה שהוא רוצה לראות את הילד. נפתי גשנו, והראיתי לו את הילד. המשכנו להיפגש. החל פינג פונג עגום, שנמשך חודשים ארוכים. מרים היתה עוברת מבייתו של מוסטאפה לבייתו של צאלה, וחוזר חלילה, כשהתינוק דויד בורזעוניה. צאלה הוציא צו של בית-הדין הרבני, לפיו על דויד לחזור הביתה. מרים הור ציאה צו חדש, המחזיר לה את הילד. בעקבות כך, מספרת מרים, החלו בעלה ומשפחתו מאיימים לרצוח את מאהבה וכל משפחתו, והיא חזרה שוב אל הבעל.

לא לזמן רב, "בליל השבועות", מספרת מרים, "אמר לי צאלה שיש לי ילדה בשם זאקלין שעובדת על הכביש עלייד בית-החרושת עלית ברמת-גן. גם את תעבדי בשבילי איתה, הוא אמר לי. את צריכה להביא לי 300-400 ל"י כל לילה. הלכתי למספרה והגשתי נגדו תלויה. עזבתי את הבית, השכרתי חדר ב"שכונת שפירא, והלכתי לעבוד במשק בית אצל רופא-שיניים." במקביל, היא פנתה גם אל עורך-הדין אהרון ברקאי, כדי שישגי עבורה גט מ-

האשה:

..לא - הוא של המאהב שלי."

בעלה — ואת דויד הקטן לרשותה הרבלעית. לפני מספר שבועות, הוציא בית-הדין הרבני פסק-דין שחייב את צאלה לתת לה גט. מאחר שהיא חיה עם ערבי, היא מאבדת את הכתובה והמוזונת, ואסורה לבעלה.

תגובת בעלה: הוא הגיע לדירתה, ערך שם פגרום, הרס את כל הרהיטים, ולקח את כל חפציה. אך ברגע שיצא מן הדירה, הגיעו למקום מרים ומוסטאפה, התפתחה תיגרה כללית, שהסתיימה רק כאשר הגיעה הניידת.

עתה, מחכה מרים לביצוע פסק-הדין הרבני. "אני רוצה את התינוק שלי — ולהתחתן עם אהובי — עם האבא של דויד", אמרה. "מי יכול למנוע את זה ממני?"

המשולש המשפחתי המקורי הזה נולד לפני ארבע שנים — זמן רב לפני שנולד דויד הקטן עצמו. חיי הנישואין של מרים עלו אז על שירטון סופי, והיא ביקשה להיפרד מבעלה. ילידת אלג'יריה, נישאה מרים לי צאלה, כשהיא היתה בת 15 והוא בן 28. צאלה, יליד בגדא, הציג עצמו בתחילה כעורך-דין, אחר כאוסף תרומות. לבסוף היה פועל-בניין. "צאלה היה תמיד אכזרי איתי", מספרת אם השמונה, הנראית במיטב שנותיה. "כל הזמן היה לנו ואיכות בבית. כל השנים רק היה נותן לי מכות ועושה לי ילדים, בעלה סירב לשמוע על גט, והעניינים קפאו. היה זה אז שפגשתי את מוסטאפה, כאשר הגיש לי סטייק. היבטתי על המלצר, ובמבט ראשון הוא מצאחן בניני." היא מספרת. וגם להיפך. מפגישה לפגישה, הפך הי עסק לרומן סוער. "הרגשתי שהתעוררתי

הבעל:

ההתינוק הוא הילד שלי."

מחדש לחיים. נזכרת מרים. "הייתי מאושרת. במשך השלוש שנים מאז שפגשתי את מוסטאפה, לא היו לי קשרים אינטימיים עם בעלי. עזבתי את הבית ואני הילדים, מפני שלא יכולתי לסבול יותר. אני עדיין אשה צעירה, ואני חושבת שיש לי זכות להיות מאושרת."

מרים עברה לגור בביתו של מוסטאפה בטייבה, נתקבלה עליידי משפחתו כאילו היתה אשתו. מדי פעם היתה מבקרת את שבעת ילדיה. חוזרת לטייבה, כאשר נכנסה להריון, ששו ושמהו גם היא וגם מוסטאפה. "הוא היה מלטף לי את הבטן בגאוה", מתגאה מרים. "גם קודם